Gyulafehérvár. XL. évfolyam, 14. szám. 1917. április 7.

KÖZMŰVELŐDÉS

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: GYULAFEHÉRVÁR (VÁR) Telefon szám 16.

LAPTULAJDONOS Az Erdélyi Róm. Kath. Irodalmi Társulat.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egész évre — — — — — — — — 8 kor
Félévre — — — — — — — — 4 „
Negyedévre — — — — — — — — 2 „
MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

Sepulchrum gloriosum.

A heidelbergi, híres Totentanz s vele megannyi testvér dúckönyve a kezdetleges német fametszésnek egész Holbein remekéig mosolyt kelt nemcsak a cinikusban, aki úgyis nevetségesnek tart minden munkát és mulatságosnak minden fájdalmat, hanem az egészséges lélekben is, melyet megkap a vigyori koponya, Halál urambátyám táncra hívó szava s a halálraszánt megkésett szabadkozása. Humor csillog a lovag és prókátor, az orvos és patikaszerszámos képein s jól esik látni, hogyan fuvoláz a halál bíborosok és rangos dámák fülébe is síri dallamot.

Alapjában az esik jól a Totentanzban az igavonó kis embernek, hogy végül a hatalmas is velünk tart in via omnis carnis és hogy a Halállal el lehet mondatni az élet kemény és néha kellemetlen igazságait s meg lehet súgni a hatalmasoknak, hogy nem elég a tekintélyt élvezni és őrizni, annak felelősségét is kell viselni.

A Haláltáncban látható kissé mulatságos, kissé borzalmas cselekmény kielégíti igazságérzetünket, de nem nyugtat meg a sír, mely a lapok mögött nyílik. Főleg nem nyugtatja meg az élet kipusztíthatatlan ösztönét. A lélek lobog miként az örök mécses lángja, nem akar kialudni. Az őszi sárba, falevél hullásába, halálba és Nirvánába beletörődni nem lehet. Pihenni, álmodni az semmi, élni és tenni csak ez való az életrekelt embernek.

A halál komor, vak hatalom, melynek egyetlen szenvedélye irtani az életet. Ha uralma örökös lenne, kár lett volna csak egy szívnek is dobbania.

A sír, csak betemetett sír vérfagyasztó. Akár Thorwaldsen faragja fehér márványba, akár keleti fejedelem éppíttesse kóbor francia művésszel a Dzsuma mentén világ csodájára, mégis borzalmas az. Márvány és jáspis csak kívülről ragyog, belülről aszott múmia fekszik.

Sem a süppedő tömegsír, sem a pompázó mauzoleum nem vonzó valóság. A halál rideg törvénye építi meg s bár elfogadja igazságérzetem, mely átfogja a világtörténelmet a mindentudás fájától a synedrium tanácsterméig, az élet ösztöne azt kívánja, hogy nemcsak a halál, hanem a föltámadás is egyetemes törvény legyen, hogy igaz legyen az apostoli szó: „omnes quidem resurgemus." Bármily regényes, alapjában nem egészen téves a kelet meséje a lélekvándorlásról. Ott, ahol nem ismerik a patriarkák hitét, próféták tanait, ahol nem ismerik azt a dicsőséges sírt, ott az élet ösztöne más formák után kutat, de megsemmisülni nem akar.

Mily erő is van az evangeliumi szóban: „Surrexit Dominus vere!" Minő örömhír az minden emberöltön át, hogy a „primitiae dormientium" odahagyta síri lakását s az élet legyőzhetetlen erejével kivetette a hivatalos hatalom lepecsételt kövét. Milyen jó, hogy Nagypéntekkel nem fejeződött be a kereszténység s hogy nemcsak véres és türelmes, hanem győzelmes Krisztusunk is van.

Nemcsak a patriarkák tisztes csoportja, a régmult igazai, hanem mindnyájan szívesen köszöntjük újból Theodulphus versével a sírból kilépő Krisztust: „Gloria, laus et honor tibi sit rex Christe!" Szívesebben mint valaha, mert hisz a nagy háborúságban csak nőtt az Úrnak becsülete. Föltámadása a sírba szállt, elnémult Európa fölött kigyújtja az örök reménység mécsét, fölkelti a test, az ember természetes életvágyát és örömét, hogy nem kell örökké csak temetkeznie.

A sírok között gyászoló Európa pedig megújult bizalommal tekint föltámadt Krisztusára s a Golgotha üres, dicsőséges sírjára.

A libla.

Irta: Rass Károly.

Örök szégyen, ha valaki nem tudja, hogy ki az a libla? Mert az semmi más, mint Ilibaba legféltetebb drágasága. Afféle szelid, jámbor állat: puha fehér gyapjúkabáttal, két piros gyöngy szemmel s rózsaszín celluloid csőrrel. Úgy hozta valamelyik vakáció végén Károly bácsi onnan messze-messze Balázskáéktól. Az első pillanatban megnyerte élénk, mosolygó szemeivel a család tetszését, napsugarat hozott magával az apró nép országába. Még Jancsikának is felragyogtak a beteg szemei, mikor mamuci odavitte az ágyához s megmondta neki, hogy: né, liba! Jancsika persze ezt úgy mondta ki az ő ügyetlen kétéves szájacskájával, hogy: libla. Ezen aztán épen egy hétig kellett nevetni. Hát nem nevetséges az, mikor valaki a liba helyett azt mondja, hogy libla? Dindi végig hempergett a szőnyegen a kacagástól s onnan kiabálta nagytatának, hogy mit mondott a Jancsika, s még úgy elhúzta a száját, hogy li-ibla. Igy száradt aztán rajta a libla név. Hanem Jancsika nem törődött az egész világgal, csak a liblát simogatta: megcibálta vörös szemeit, a csőrét, s úgy oda volt a boldogságtól, hogy mindezért a barátkozásért nem haragszik a libla. Mert bezzeg aCicurka nem enged meg semmi ilyen bizalmaskodást. Ha néha-néha kézre kerítette és belekapaszkodott a bársonyos bundájába, Cicurka vészt jósló morgást hallatott, s ha ez nem volt elég, akkor villámgyorsan végig húzta Jancsika kezén a karmait s a másik pillanatban már ki tudja merre járt? Szegény mamucinak volt aztán dolga ilyenkor, amíg megállította a vért s a könnyeket. Elő kellett szedni faolajat, ezerjófüvet a sebre s mandulát meg malozsát a könnyekre. Mert tudvalevőleg ez gyógyítja legjobban a szívbeli fájdalmakat: a mandula és a malozsa. De a libla jó kicsi állat, nem bánt senkit. Meg is gyógyult tőle Jancsika három nap mulva. Aztán egész nap együtt játszodtak. Ili baba cérnát kötött a nyakára — akkor még cérna is volt bőven — s Jancsika húzta maga után. Mert húzni kellett, különben nem ment. Meg kell adni, hogy a libla különben olyan kis buta állat volt, mint minden liba. Még menni sem tudott, csak mind állt, állt s mosolygott a piros szemeivel. Jancsika megkínálta a kenyeréből, ő csak mosolygott; rákente a paradicsomszószt a csőrére, ő csak mosolygott; belenyomta a fejét a vizeskantába, hogy igyék, ő csak mosolygott. Olyan volt, mint egy japán: mosolygott hajnalban, hajnal előtt. Egyszer aztán Dindinek eszébe jutott, hogy a liblát meg kell tanítani repülni. Miféle liba az, amelyik repülni sem tud? Kimentek a tornácba, cérnát kötöttek a libla nyakára, megkérték nagytatát, hogy akassza a cérnát a tornác gerendájára s aztán: repülj libla!

Milyen szép is az, mikor az ember repülni tud. Felcsapja magát a kacagó napsugárban magasra, magasra, belefúródik abba a nagy kék mezőbe, szélgyorsan beszaladja a világot, aztán leszáll a fák tetejére, vagy a torony gombjára s onnan néz le az irígykedő emberekre, akiknek itt kell mászkálnia a sárban. . . És a libla repült hűségesen. Mint az óra inga, úgy úszott a levegőben balról jobbra és jobbról balra.

Oberbauer A. utóda Budapest, IV. Váci-utca 41. A legjobb hírnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek ruhák, zászlók, stb. gyára — Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

Az orosz köztársaság.

Ezentúl nemcsak a nyugatról, hanem a keletről jövő árukat és eszméket is vizsgálat alá kell fognunk határainkon. Most, hogy legszámosabb ellenfelünk uralkodóját, aki fel volt kenve, mint ősei s nem volt rosszabb, mint elődei, egy nagyon homályos hátterű és lefolyású forradalomban megfosztotta hatalmától s valószínűleg az állami életnek is új formát szab, a német birod. gyűlésen kifejezetten emlegették ezt a mintaszerű „orosz beszédet" s a mi lapjaink is hosannával köszöntik a trónfosztó orosz proletárokat. Igaz, hogy tisztára orosz embertársaink belső ügye, hogy milyen formában keresik állami életük üdvösségét, hogy mennyire változtat az orosz kisember helyzetén a rendszerváltozás, mikor a csinovnik a régi marad s hogy olyan nagyon óhajtotta-e a jómódú orosz parasztság a lelki világától mérhetetlenül távol álló köztársasági államformát. De nem orosz kérdés, hanem magyar ügy is, mikor a márciusi petrogradi események mintaszerűségére célozgatnak a sorok között a hazai sajtóban.

Mi az efféle célzásokkal szemben hangsúlyozzuk, hogy a magyar királyság kilencszáz éves tisztes intézmény, amit idegen példára romba nem döntünk. Nem követhetjük Israel ízlését és kedvét, mely virágvasárnap Dávid utódját köszönti s hatodnapra már halált kiált királyára. Mi nem feledjük, hogy három hónapja kentünk uralkodót s a koronázás ténye nemcsak őt köti, de bennünket is hozzá fűz győzelmekben és csatavesztésben egyaránt.

Különben is a köztársaságot csak nagyon okos, nagyon erkölcsös, nagyon független emberek között tartjuk megvalósíthatónak s vagyunk annyira tárgyilagosak, hogy nemzetünket nem látjuk még ilyennek. S talán nem vétünk az ellenfélnek tartozó lovagiasság ellen, ha az orosz népet sem hisszük olyan nagyon értelmesnek, hozzáférhetetlennek és higgadtnak, hogy köztársaságban élhessen.

Egyházmegyénk multjából.

A háború sohasem tartozott az erkölcsnemesítő tényezők közé. Mint a burján, úgy sarjadott nyomában a kapzsiság, vadság, a tulajdon s az erkölcs iránti érzék meghasonlása. A háború utáni teendők közé tartozott tehát nemcsak az ország gazdasági, pénzügyi s politikai helyzetének rendezése, hanem az erkölcsi élet reorganizálása is. Természetes, hogy ez utóbbi munka mindenütt első sorban a papság vállára nehezedett. Ennek a ténynek egyik érdekes adatképen közöljük az alábbi sorokat Petres Kálmán szívességéből, aki az erdélyi kuruc világ egyik befejező akkordját bocsátotta ezzel rendelkezésünkre. A viszonyok nagyot változtak azóta. Amiről alább lesz szó, az sajnos, ma már nem képezi gondját a közigazgatási fejeknek. Ez ellen tehát továbbra is csak erkölcsi eszközökre vagyunk utalva. De ez a kis adat példát ad, hogy miképen kell a lelkipásztoroknak majd annak idején összefogni a világi hatóságokkal a háború sebeinek elsimítására s a fattyú ágak lenyesésére.

1710 szeptember 24.-én, történt, hogy a csíksomlyói egyházközségben Antalfi János erdélyegyházmegyei vikarius generalis elnöklete alatt a csíki papság és birák gyűlést tartottak, amelyen a következő üdvös és hasznos határozatot hozták:

„Mivel látjuk a Felséges Istennek súlyos büntető ostorát, és nem csak fegyver, hanem döghalál által való csapásit és bűneinkért naponkint öregbedni tapasztaljuk eő szentfelségének melly meg nem szűnik ha mü is a bűntől meg nem szűnünk hogy azért az Ur Istennek fel gerjedet haragját csendesíthetnők és ostorozásit tavoztatthatnok, és az szüntelen (?) való eláradott égtelen káromkodó szitkozodásokat édes hazánkból épen ki írthatnok (a mellyekért büntett eő felsége) végeztetik eképpen:

Punktum 1. Az ki az alacsony rendek, úgy mint: Jobbágyak, oláhok, közül Ördög attával Teremtettével és más Igynevezett (?) Istent sértő káromkodásokkal szitkozódik, akár férfi, akár Aszony nem legyen, Comp. rej. veszitett, az egész megye előtt le vonattattván, első vétkeért megyes Biraj Szentegyházfiajval Csapassanak (minden megyekben arra készített furatossal) huszon ötött rajta; pro secundo actu ötven, pro 3-tio százat, ki ha mégis nem szünnék kulső Tiszt uraiměk jure procedalljanak ellene.

Punktum secundum. A Darabont es lofő szemellyek hasonlo keppen büntetődjenek; cum hac tamen dispositione, hogy a kj első vetkeert valo verest el akarja kerülni hat forintokat, masodikért tizenkettőt, harmadikért huszon negyet fizessen. Azután Articulus szerint külső Tiszt uraimektól büntetődgyenek.

Punktum 3-um. Ha Nemes Szemellyek Comparialtattnak a felljeb nominalt szitkokban. Első vetkeert 12 forintig, masodikért 24-gyig pro 3-tio Tiszt Uraimek jure prosequálják.

Punktum 4-um. A kik Tizenkét Esztendőn fejül való Gyermekek, kik ezekkel szitkozodnának, megye Biraj es szentegyhazfiaj láttára veszszőstessenek meg és kedvezés nelkül, kit ha az Atyák es Anyák posthabiálnának tizen két forintig magok büntetődgjenek meg.

Punktum 5. Ha a fen specificalt vetkekben esett mind felsőbb s mind alacsonb rendű emberek contumatia ductj a megye Biraknak nem engedelmeskednenek Falus Birak polgárok hütösök tartozzanak assistentiaval lennj kik ha assistalni nem akarnának panaszt tevén vice Tiszt uraimeknak a megye Birája mind a vetkest s mind az engedetlen hütösöket büntessék meg vice Tiszt uraimek tizenkét forintig, mellj poe-

---

Óh, hogy kacagott a Jancsika neki! Amint meglökte kis vértelen kezével, látszott, hogy ő is szeretne repülni a levegőben a liblával, de hát az most nem lehetett. Nem elég élvezet az, ha ő most repülni tanítja a liblát? Még ebédelni sem akart a gyönyörűségtől... Szegény Jancsika már akkor nem igen tudott enni. Úgy kellett minden falatra rávenni, csak nagy igéretekkel s nagy diplomatiai fogásokkal. Például:

— Egyél Jancsika, aztán megyünk szekerezni hitápával.

Ez a szó jelentette t.i. a családi szótárban a lovat. Jancsika ilyenkor megkérdezte: — Hol hitápá? — Hát ott az istálóban. — Libla is? — Ő is, csak edd meg ezt a husikát.

És Jancsika nagy kételkedve ránézett mamucira, meg a husikára, látszott rajta, hogy szeretne egyéb alkotmány biztosítékot is kérni, de nem tudta hogyan? Nagy nehezen letuszkolta hát a kelletlen vendéget, de már a második falatra nem lehetett rábeszélni. Itt megállott az ékesszóló tudomány; a többi falat már csak a libláé lehetett.

Aztán megint visszakerült az ágyba s most már igazán nem kellett neki semmi, csak a libla. Az akkor is olyan derülten mosolygott, mint mikor a levegőben repült tulajdon nyakánál fogva. . . És akkor délután is ott feküdt mellette a paplankán, mikor utoljára nyitotta ki a szemeit. Már nem tudott beszélni, csak a kis átlátszó keze járt szüntelen a levegőben. Csak egyszer szólalt meg. Valamit halkan nyöszörgött: libla. Aztán bezárta szemeit s nem nyitotta ki többé.

Hogy mi történt, azt Ili baba nem tudja, de valami szomorú dolog kellett legyen, mert tata bement a városba, mamuci nagyon sírt, nagytata s a doktor bácsi állandóan mellette voltak s mind azt mondták, hogy ezen nem lehet segíteni. Még Róza sem énekelt a konyhában és sírt is, mikor mamucit látta. Ő mondotta meg Ili babának, hogy Jancsika meghalt. Istenem, milyen furcsa is az, ha az ember meg van halva.Bele fektetik a koporsóba, felteszik valami emelvényre, beborítják csipkével, fátyollal, körülötte virágokat szórnak, gyertyákat gyújtanak s ott kell feküdnie étlen szomjan napokon keresztül, nem szabad sem játszani, se beszélni. Mamuci oda jön s úgy sír, könyörög: lelkem kis Jancsikám! ... és még a szemet sem szabad kinyitni. Hát hogy lehet ez? Aztán tatuci felemeli egyszer Ili babát, egyszer Dindit, megmutatja Jancsikát, amint ott fekszik s megmagyarázza, hogy Jancsika elment a jó Istenhez, angyalka lett belőle, nem játszik többet a liblával, de azért még eljön ő haza sokszor, csakhogy nem lehet látni, mert angyal. — Ez megint olyan különös, hogy valaki jár s mégse látják. De hát ez mégis igaz. Hiszen karácsonykor is csak úgy jönnek nagy titokban, láthatatlanúl a ragyogó karácsonyfával. Annyi szépet, kedveset hoznak: Kacagó babát, cukrot, edényeket, Dindinek vasútat, autót, — de soha se lehet meglátni őket. Az ember úgy ügyel a csengettyű szóra, a legelső csengésre berohan, úgy megcsapja valami meleg levegő, hogy még a függönyök is meglebbenek —— hiába! már akkor kiment a kéményen, csak a karácsonyfa áll ott szikrázó fényességével. Miért is nem mutatják meg magukat az angyalok? ... Vajjon Jancsikát is elküldi a jó Isten a karácsonyfával? Mert ha Jancsika is jár, akkor bizonyosan haza jön. A jó Isten hogyne engedné haza szegénykét? Hiszen ő is haza fog vágyódni látni mamucit, tatát, Dundit, Cicurkát, a liblát. Óh csak legalább aztán megláthatnák őt egy pillanatra! ...

A keserves napok után aztán igazán csak egy vigasza volt a családnak: a libla.

nanak fele cedálljon vice Tiszt uraimekhoz, fele az Ecclesianak.

Punctum 6. Ha Nemes Uraimek jobbagyuknak és cseledekhez penzeért fogván a megye Birák bottya alá nem bocsátanák azok büntetésit a megye Biraj panaszolljon a vice Tisztnek és Tiszt uraimek tizenkét forintig büntessék az ollyan Nemes embert. melly dologban ha vice Tiszt uramék el nem járnának, Estperest uram reqirallja a Fő Tiszt Urakat.

Punctum 7. Ha megye Biro uraim ezen végzés szerint nem procedalnának Estperest Uram büntesse. fő az, mellj végezetek hogy effectumban menyenek mind az négy Censoron Inquisitiot perágálljanak megye Biro uramek Esztendőnkint.

Pater paulus pogány Juratus Notarius sacrae sedis Csik.

Az őrszem álma.

Sáppadt sötét, a kialudt örtűz
Hamvát a szellő tova fujja,
A hold álmosan elsikamlik
Szürke felhők ölébe bujva.

A tábor alszik, kábultan, mélyen
Párája rezeg a hideg légben;
Csak az őr virraszt merően, némán,
Fegyverrel jégzsibbadt kezében.

Körülte ezüst hópihék szállnak
Fülébe bűvös dalt dúdolva
Olmos, nehéz, szürke szemeit
Égő csókokkal lecsókolva.

És lelkét karjukba veszik szépen
És elringatják messze, messze
A hamvas éjjen átsuhanva
A hamvas éjbe bele veszve. . .

Valahol messze reátapadnak
Egy ódon kőlak ablakára:
Bennt halvány asszony fehér ágyon
Kis leánykát tanít imára

Az anya mondja lassan előre
S felcseng utána édes hangon:
„Jó Istenkém, óvd meg atyámat,
Ezer öldöklő véres harcon . . . !“

Dereng . . . a nap kél bibor szemével
S reá kacag a kék ég aljra
—Távolról halk nesz oson szerte . .
— Az őr felriad a morajra

. . . Semmi . . . Csak szél zúg-búg a [fenyvessel
És vissza sugja lágyan, halkan:
„Jó Istenkém, óvd meg atyámat
Ezer öldöklő véres harcban. . .

Kelemen Andor.

HIREK.

—**Nagyhét.** Szomorúan ülünk a babiloni vizeknél, aggódva számlálgatjuk a pillanatokat s találgatjuk, hogy vajjon mikor szólalnak meg az elnémult harangok, mikor némul el az ágyúk torka, mikor fárad ki a halál s mikor tör ki lelkünkből a béke allelujája? Szorongó lélekkel járjuk a kálváriát, mert nem tudjuk, hogy meddig nyujtotta meg Isten gondviselő keze a gyász, a bánat nagypéntekét s nem tudjuk, hogy közeledünk-e a feltámadáshoz, vagy még benne vagyunk a dermesztő, fagyasztó télben? Csak azt tudjuk, hogy a természet törvényei változatlanok; nincs örök tél, nincs örök tavasz, váltakozva kergetik egymást Isten keze irányításával. Jönnie kell hát a tavasznak, a feltámadásnak. Azért borult lélekkel, de bizakodó szemmel néztünk fel a szent napokban az ég felé s úgy éreztük, mintha oszladoznának a lomha, olmos fellegek, úgy éreztük, mintha megcsapta volna arcunkat a menyország lehelete.

A nagyheti lélekemelő szertartásokat püspök urunk végezte. Nagycsütörtökön a papságon kivül a hívők nagy száma részesült az élet kenyerében. Különösen épületes volt a 46. gyalogezred tisztikarának s önkénteseinek buzgósága, akik Potyondy őrnagy vezetése mellett járultak az Úr oltárához. Délben a hagyományos szeretetlakomára gyűlt össze a káptalan s a papság a főpásztor asztalához. — Nagypénteken s nagyszombaton szintén püspök urunk végezte az istentiszteletet s ugyancsak ő tartotta a föltámadási körmenetet is.

Húsvét első napján a székesegyházban püspök urunk mondja az ünnepi szent misét délelőtt 9 órakor. Másod napján szintén 9 órakor lesz szent mise és szent beszéd.

— **Személyi hírek.** Püspök urunk f. hó 2.-án érkezett vissza Budapestről székhelyére. Vele együtt érkezett városunkba nővére, Hohenlohe Chlodvigné hercegasszony és Óriás Nándor dr. egri jogakadémiai tanár. A hercegasszony 3.-án Szebenbe utazott fia látogatására s nála tölti a húsvéti ünnepeket.

— **Kinevezés.** Főpásztorunk a püspöki iroda régóta üresedésben levő igazgatói állásra Balázs András dr. kanonok nevezte ki. Isten kegyelmét kivánjuk a sok türelmet s nagy tapintatot követelő állás betöltéséhez.

— **Halálozás.** A fővárosi lapokból értesültünk a székelyudvarhelyi oltáregyesület elnökének özv. Gonda Jenőnének váratlan elhúnytáról. Igazi hitvalló lélek jelent meg benne az Úr itélőszéke előtt. Bizonyos nemes szenvedéllyel fáradozott az Isten házának szépítésében s el nem lankadó készséggel sietett a szegények és szomorkodó könnyeinek letörlésére. Ennek a kettőnek szentelte szép lelke minden energiáját. Ott volt mindenütt, ahol a hitélet valami impozáns megnyilatkozását lehetett várni. A kath .nagygyűlések nem történhettek meg nélküle s jelen volt a bécsi eucharisztikus világ kongresszuson is. Temetése március 29.-én ment végbe Budapesten a rokonok és ismerősük nagy részvéte mellett. A beszentelést főpásztorunk és Mikes J. gróf szombathelyi püspök végezték nagy segédlet mellett, a sirnál Gonda Béla esperes-plebános végezte a szertartásokat. Az engesztelő áldozatot Pál István apát-plebános mutatta be szé-

---

Fehér kabátja megfakult, de vörös szemei most is oylan biztatóan mosolyogtak, mintha azt mondta volna: ne féljetek, én még itt vagyok!

Egy szép napon aztán a libla is eltűnt nyomtalanul. Tűvé tették érte a házat. Megkeresték az ágy alatt, a szekrények közt, felfordították a diványt, a fásládát; kimentek a konyhába, felmásztak a padlásra, benéztek a kéménybe, — mindhiába, a liblának nyoma veszett. Volt nagy szomorúság. Csak akkor csendesültek el, mikor Róza azt mondta, hogy bizonyosan Jancsika járt itthon s ő vitte el magával, mert az anyaloknak is kell játszani a menyországban, ha elvégezték a dolgukat.

Mikor aztán a fehér hópelyhek kezdtek szállongálni a levegőben s liliomszin takaróval húzták be a földet, egy este mamuci kijelentette, hogy nemsokára megint jön az angyal a karácsonyfával. Óh mekkora öröm lett a háznál! Jő az angyal! Ili baba edényei bizony már eltöredeztek, a babának a fürdője elromlott, minderről az angyalnak kell gondoskodnia. A Dindi huszárcsákója is megkopott, a vasútból csak a mozdony maradt meg, de az is szolgálatra képtelen állapotban. Mindezek helyébe új kell, mert a világforgalomnak nem szabad megállania. S mindez az angyal kötelessége. Lett nagy izgalom a házban. A legfőbb kérdés azonban akörül forgott, hogy még hányat alszunk addig, amig az angyal jön?

És megjött a nap is, amikor már épencsak a csengetyű szót kellett várni lázas türelmetlenséggel, hogy berohanhassanak az első szobába. Egyszer aztán megszólalt halkan, ezüstös szavával a csengettyű, az ajtó kinyilott s ott állt előttük a csillogó szép karácsonyfa aranyos dióival, fényes csillagaival, ezüst hajszállaival és ezer minden jóval. S ez a meleg levegő, az az édes fennyő illat! Róza is beszaladt a konyhából, mert az angyal róla se szokott megfeledkezni.

És megkezdődött a szemle: az ott egy cukorkosár, az narancs, az üveg csokoládéból, az ott a krampusz, az ott . . . és Ili baba szeme oda tapadt valamire . . . két kézzel izgatottan belekapaszkodott mamuci karjába s aztán kitört belőle az öröm:

— Mamuci! Mamuci! Itt járt Jancsika! Né, ott van a libla! . . .

Csakugyan ott volt a karácsonyfának majdnem a tetején, mindjárt az angyal alatt. Kopott kabátjából biztatóan mosolygott le a régi pajtásokra, mintha azt mondta volna: ne féljetek! látjátok, hogy itt vagyok!?

És nem kellett aztán se vasút, se baba, se edény, csak a libla. Úgy ölelgették, simogatták, csókolgatták, kapkodták egymás kezéből: libla, libla, kicsi libla! . . .

S azóta a libla nagy becsülésben él. Ott ül az első szobában a kasztenen, a tükör alatt, a poharak között. Ili baba minden nap friss vizet tesz elé egy tányérkába, az ebédnél a legjobb falat neki jut, s éjjelre bizony a baba most csak a szegletben alszik, az ágy kell a liblának, nehogy megfázzék. S ha Dindi rakoncátlankodik, Ili baba mindjárt kész a szemrehányással: hátha Jancsika megint elviszi a liblát? S ilyenkor mindig bemennek hozzá, megsimogatják, beszélnek hozzá szép bársonyos kérő hangon: libla, libla, kis libla! És olyan boldogok, ha a libla mosolyogva néz rájuk vörös szemeivel.

Istenem, milyen szép is lehet minden abban a nagy menyországban, ha egy rossz kicsi liblából is úgy kiragyog a fénye s a melege! . . .

kelyudvarhelyt március 31.-én. Az örök világosság legyen lelkének jutalma.

— **Kétszer misézők figyelmébe.** Szentséges atyánk legújabb engedélye alapján a kétszer misézési engedély ki van terjesztve az összes abrogált ünnepekre.

— **Vármegyei közgyűlés.** Alsó-Fehérm. törvényhatósága f. hó 28.-án tartotta rendes tavaszi közgyűlését. A közgyűlés legfőbb tárgya volt az alispáni jelentés.

— **A lelki gyakorlatok** ez idén a hívők őszinte sajnálatára elmaradtak. A rendkívüli közlekedési akadályok miatt Szentiványi Károly prépost csak Pestig juthatott el s onnan értesítette az Oltáregyesület igazgatóját, hogy tovább nem jöhet. Lelki gyakorlatok helyett a nagy hét 3 első napján délelőtt 9 órakor mise volt a zárda templomban s mindennap folyt a gyóntatás és áldoztatás.

— **A Takarékpénztár** március 28.-án tartott rendes évi közgyűlésén Balás Ferenc praelatus-kanonokot választotta az elhunyt Kóródy Péter helyébe elnökévé. Az igazgatótanácsba beválasztotta Miklós István kanonokot és Héj ja Kálmánt, a felügyelő bizottságba pedig Balázs András kanonokot és báró Vécsey Aurél theol. tanárt. Az évi jelentés szerint tiszta nyereség volt az elmult évben 145.862 kor. Jótékony célra ment körülbelül 1400 kor. Ebből bizony mehetett volna több is.

— **Az egyetemről.** Értesülésünk szerint a kolozsvári Ferenc József tud. egyetem a megüresedett jogtörténeti székre egyhangulag Bochor Mihály dr. pozsonyi jogakadémiai tanárt hívta meg.

— **Az oláh hadvezetőség** bánásmódja foglyainkkal. A szégyenletes bánásmódról, ahogyan az oláh hadvezetőség eljár hadifoglyainkkal, tanúságot tesz az az okmány, mely az utóbbi napokban került hatóságaink kezébe. Az irat feje: „Oláh nagy hadiszállás, Informáló iroda." Tartalma a következő: „Foglyok, akik elfogatásuk előtt szükséget szenvedtek, jó ellátásban részesítendők, sőt dohánnyal is ellátandók, mert ez a legjobb eszköz közlések kicsikarására. Ellenkezően makacskodóknak a táplálék fokozatosan elvonandó, amig vallomást nem tesznek."

— **Kinevezés.** Az igazságügyi miniszter Zakariás Gyula dr. törvényszéki jegyzőt a helybeli törvényszékhez albirónak nevezte ki. Örömmel üdvözöljük az új albirót, aki a haza védelmében az 1914-15.-i kárpáti harcokban sulyos sebet kapott, aminek következtében lábát amputálni kellett. Elekes Viktor joggyakornokot ugyan csak a helybeli törvényházhoz jegyzőnek nevezték ki.

Kézdivásárhely. Örömmel értesültünk, hogy a tomboló háború szomszédságában sem szűnetel a kulturális tényezők munkája. A múzsákat nem riasztja el az ágyúk torka sem. A főgimn. már régebben megnyilt s március 25.-én az ifjúsági kongregáció is megkezdte működését.

— **Erzsébetváros.** Az állami főgimnázium kath. ifjúságának Róna Jenő győrfalvi lelkész tartott lelkigyakorlatokat. Ugyanő szólott esténként a népez is s a bő aratás nem maradt el.

— **A hirdető oszlopról.** A hirdető oszlop t.i. nagyon türelmes lény: rámázolnak, letépnek róla hirdetéseket, töredékek maradnak rajta, másból új hirdetések alakulnak, — ő nem haragszik érte, ő csak hirdet, amint következik:

Le a kalappal!

A magyar kir. belügyminiszter . . .modernül berendezett üzletét megnyitja. Szolid kiszolgálás. . . 10—200 koronáig terjedhető büntetés terhe alatt . . . Pályázat hirdetetik . . . a következő maximális árakban: 1 adag bárány 3 K. 20 f. . . . Felhívatnak az érdekelt eb tulajdonosok . . .

. . annyivalisinkább, mert . . .. a borbándi kis király . . . . saját ezredéhez haladéktalanul bevonulni tartozik . . . Páholyülés 2 kor. 20 fillér. . . . . .

IRODALOM.

— **Dr. Donáth József: „A tudomány szabadsága"** című munka a budapesti növendékpapság magyar egyházirodalmi iskolának fordításában megjelent.

Korszerű kérdéseket könnyed módorban fejteget, élvezetes stilusa, élénksége leköti a figyelmet; bizonyára világiak is szívesen elolvassák, ha kezükbe kerül.

A fordítás jóságát, magyaros zamatát biztosítja az irodalmi iskolának e téren már beigazolt jártassága.

Az ÉLET husvéti száma. Az Andor József szerkesztésében megjelenő szépirodalmi és művészeti hetilap április 8.-i száma úgy szellemi, mint illusztrációs részében — igazi ünnepi szám. Művészi és aktuális képek gazdag pompájában a magas nivójú cikkek, szépirodalmi olvasmányok egész sokaságát közli A kitünő lapot melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, I. Fehérvári-út 15. sz. Előfizetési ára félévre 10 korona. Mutatványszámot készséggel küld a kiadóhivatal.

A Kath. Hitterjesztés Lapjai ez évi 3-ik márciusi füzete kiválóan érdekes tartalommal és képekkel jelent meg.

A tanulságos és ismeretterjesztő képes havi folyóirat előfizetési ára: egész évre 6 korona. Megrendelhető „A Kath. Hitterjesztés Lapja" kiadóhivatalában Nagyvárad, Papnevelő intézet.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Tisztelettel kérjük munkatársainkat, hogy lapunk korlátolt terjedelmére való tekintettel csak rövid, egy-két közleményre terjedő aktuális cikkeket, ötleteket küldjenek különösen hiroket kérünk. Nem tükröztethetjük vissza az egyházmegye életét, ha nem kapunk értesitéseket.

Feltámadás szombat estéjén... A két levélben van hangulat, de novellának nem alkalmas. A másik rövidítéssel jön.

Bonchida. Válogatunk belőlük. Szives munkálkodását jövőre is kérjük. Máshol már megjelent munkálatokat azonban nem közlünk.

Arad. Önt félreértették, de magyarázatát közölték u. azon lapban, ahol a hozzászólás történt. Ezzel az ügy be van fejezve, egészen céltalan, hogy a cikket mi is közöljük.

FLEMMICH A. FIAI

sima és mintázott selyemszövetek mechanikai szövődéje

WIEN, VI., Webgasse 43. Alapittatott 1838. 600 alkalmazott. GYÁR: Römerstadt, Mähren.

Készitmények:

templom-, zászló- és kárpitszövetek

minden stilusban, valamint

KÉSZ MISERUHÁK

dus választékban, mindenféle és ó keresztény formában is.

Eladás közvetlen a gyárból a legolcsóbban történik

Miseruhák javitása elvállaltatik. Költségajánlat dijmentes.

Fleischer János

(Keresztény katholikus cég.) egyházi ruha és reverenda szabó PÉCS, Ferenciek-uca 9. sz.

Évek hosszú gyakorlata képesit a legjobb szabású, minőségü és finoman kidolgozott reverendák és cimádák, papi civil öltönyök előállitására. Üzletemet első sorban

Egyházi ruhák

készitésére rendeztem be. Mindennemü egyházi ruhák: casulák pluvialék velumok, baldachinumok minisztráns ruhák zászlók, lobogók, karingek, álbák, kehelyruhák stb. készittetnek.

Nem kell sem Budapestre sem Bécsbe menni. Üzletem versenyképes minden pesti vagy bécsi céggel úgy szabászat, mint ár és minőség tekintetében. — Tessék meggyőződni róla.

Egyházi ruhák javitása olcsón és jól eszközöltetnek. — Költségvetés és árjegyzék ingyen! Személyesen is megjelenek.

Felelős szerkesztő: Rass Károly.

Nyomatott a Püspöki Lyceumi könyvnyomdában (Schäser Ferenc) Gyulafehérvárt.